

Arrest

nr. 77 696 van 21 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. LEYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2011 legt verzoeker en mevrouw I.J. (...), van Nederlandse nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van burgerlijke stand te Antwerpen.

Op 14 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald op grond van een duurzame relatie. Ten bewijze van zijn duurzame relatie legt verzoeker zijn verklaring van wettelijke samenwoning neer. Aan verzoeker wordt

gevraagd om binnen de drie maanden het bewijs te leveren van één jaar samenwoning of één jaar relatie.

Op 10 oktober 2011 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot de niet in overwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, daar uit de veelvuldige politiecontroles blijkt dat verzoeker niet op het opgegeven adres verblijft.

Op 8 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan: "afdoende bewijs van een stabiele relatie van minstens één jaar".

Verzoeker stelt dat hij betalingsbewijzen heeft bijgebracht en dat uit deze betalingsbewijzen blijkt dat hij sedert 28 maart 2010 een liefdesrelatie onderhoudt. Verder benadrukt hij dat de duurzaamheid van de relatie uitdrukkelijk wordt bevestigd door getuigen. Hij meent dan ook dat hem onterecht een verblijfskaart werd geweigerd.

De verwerende partij werpt op dat verzoeker geen ontvankelijk middel heeft uiteengezet.

Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een uiteenzetting van enkele feitelijke gegevens en kritiek op de bestreden beslissing, doch maakt nergens melding van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel, noch van de wijze waarop de vermeende rechtsregel of het rechtsbeginsel zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. De door verzoeker aangevoerde argumenten kunnen niet aanzien worden als een ontvankelijk middel.

Het eerste middel is om die reden onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat deze bepaling inhoudt dat er niet getornd mag worden aan de "eenheid van familie", terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat hij gedwongen wordt om het Belgische grondgebied te verlaten alwaar zijn partner rechtsgeldig verblijft. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat een thans wettelijk samenwonend koppel uit elkaar wordt gehaald waardoor er sprake is van een onwettige en onevenredige inmenging in zijn gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met mevrouw J.I.(...), van Nederlandse nationaliteit en dat zij hierbij hebben verklaard dat ze samen wonen op het adres (...), (...) te 2660 Antwerpen-Hoboken. Echter blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit het attest van niet-inoverwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet opgesteld door de burgemeester van de stad Antwerpen, dat er verschillende politiecontroles zijn geweest op het bovenvermeld adres, met name op 12 maart 2011, 30 maart 2011, 31 maart 2011, 2 april 2011, 9 april 2011, 21 april 2011, 25 juni 2011, 2 juli 2011, 7 juli 2011, 8 juli 2011, 20 juli 2011 en 28 juli 2011, waarbij vastgesteld werd dat verzoeker niet aan te treffen was en niet woonachtig is op het adres. Uit deze verklaring van wettelijke samenwoning kan aldus niet afgeleid worden dat verzoeker een gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu is vastgesteld dat verzoeker niet op het opgegeven adres woonachtig is.

Buiten deze verklaring van wettelijke samenwoning is in het administratief dossier een aantal bewijzen voor betaling van verzoeker terug te vinden uitgevoerd in een eetcafé in Rotterdam op verschillende data, met name op 12 december 2009 (huur van een kamer voor twee personen, ontbijt, lunch en diner), 19 december 2009 (huur van een kamer voor twee personen, ontbijt, lunch en diner), 27 maart 2010 (huur van een kamer voor twee personen voor twee dagen, ontbijt, lunch en diner), 4 augustus 2010 (reservering voor een diner voor zeven personen en diverse dranken), 25 september 2010 (reservering voor een diner voor 5 personen en diverse dranken) en 25 december 2010 (huur van een kamer voor twee personen, ontbijt, lunch en diner). Verder ligt er ook een betalingsbewijs voor een kamer voor twee personen in het hotel Florida te Antwerpen voor de nacht van 5 op 6 september 2011. Al deze betalingsbewijzen maken vermelding van de naam van verzoeker en zijn beweerd partner. Uit al deze stukken kan enkel afgeleid worden dat er op verschillende data over een periode van twee jaar op naam van verzoeker en zijn beweerd partner een kamer werd gehuurd. Deze stukken zijn onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient ook niet verder te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in het beweerd gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU